

ἡ φύσις καὶ οἱ ἰατροὶ τὸν ἀνέρωσαν. Ὑπηρετήσε κατὰ τὴν ἐν Ἰνδία ἐπανάστασιν καὶ ἐν Σινικῇ. Τῷ 1867 ὑπηρετήσεν ἐν Καναδᾷ ἔνθα καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Λουίζαν Ἐρσκιν.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Γόλσελεϋ εἶναι ἀρχαιοτάτη ἀνερχομένη ἕως τοῦ ἔτους 1211.

Η ΝΥΞ ΚΑΙ ΑΙ ΜΟΙΡΑΙ

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία ἔργον τοῦ διασήμεου Δανοῦ καλλιτέχνου Καρστενσιου (Carstens), ἐν ᾧ ἡ ἀρμονία ὑπάρχει ἡ φαντασία τῶν νεωτέρων πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, εἰκονίζει τὴν Νύκτα καὶ τρεῖς θυγατέρας αὐτῆς, τὰς Μοίρας.

Τρεῖς ἦσαν κατὰ Ἡσίοδον αἱ Μοίραι, ἡ Κλωθώ, ἡ Λάχεσις καὶ ἡ Ἀτροπος καὶ παρίσταντο ὑπὸ μὲν τῶν ποιητῶν γράμμαι δυσειδεῖς, ὑπὸ δὲ τῆς τέχνης ἐν με-

ταγενεστέροις χρόνοις γυναῖκες σεμνόταται. Ἐκ τῶν Μοιρῶν ἡ μὲν Κλωθώ παρίσταται φέρουσα ἄτρακτον, δι' ἧς πλέκει τὸ νῆμα ἐκάστου ἀνθρώπου, ἡ Λάχεσις κρατοῦσα κύλινδρον, ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένοι τῶν ἀνθρώπων αἱ τύχαι ἥδη μειοῦσα ἐπὶ σφαίρας τὸ πεπωμένον, ἡ δὲ Ἀτροπος κόπτουσα διὰ τῆς ψαλλίδος τὸ νῆμα, ὅτε ὁ ἀνθρώπος ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ ἡ κρατοῦσα σταθμὰ καὶ δεικνύουσα τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.

Ἐπειδὴ τῶν ἀνθρώπων ἡ τύχη εἶνε σκοτεινὴ καὶ κεκρυμμένη, ὁ μῦθος ἐπλασε τὰς Μοίρας θυγατέρας τῆς Νυκτός καὶ κατῴκισεν αὐτάς ἐν σκοτεινῷ σπηλαίῳ, συμβόλῳ τοῦ σκότους, ὅπερ καλύπτει τὸ μέλλον, τοῦ ὁποίου αὐταὶ ἐνήθον τὴν πορείαν. Τῶν Μοιρῶν αἱ ἀποφάσεις ἦσαν ἀμετάτρεπτοι καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ αὐτάς νὰ κόψωσι τὸ νῆμα καὶ νὰ στερήσωσι τὴν περαιτέρω ἐπὶ τῆς γῆς πορείαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

[Συνέχεια καὶ τέλος].

«Εἰκοσι πέντε σήμερον,» εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος Στρόγγος, βλέπων ἀπὸ τῆς τραπέζης τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν του. Ἦτο ἐσπέρας καὶ ἐκάθηντο εἰς ἐν καθαρὸν καὶ καλῶς διασκευασμένον δωμάτιον. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔρραπτον, ὁ δὲ Ἐδουάρδος ἀνεγίνωσκεν. Ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν κατεῖχον, δὲν ἦτο ἐκείνη ἡ παλαιὰ ἡ ἀχαρὶς, ἐξ ἧς εἶδομεν κηδεῖαν ἐξερχομένην πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν, ἀλλ' εὐάρεστος κατοικία μεγαλειτέρα κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ καλῶς διευθετημένη. Ἡ κυρία Στρόγγου ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκύταξε περιπαθῶς ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸν υἱὸν της.

«Πόσον ταχέως παρέρχονται τὰ ἔτη,» εἶπεν, «Εἴκοσι καὶ πέντε, μοὶ φαίνεται, ὅτι χθὲς ἦσο παιδίον.» «Περιμένω ἐπίσκεψίν τινα ἀπόψε» εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος.

«Τίνος;» ἠρώτησεν.

«Τοῦ κυρίου Κάμπελ. Ἐνθ' ἀνεχώρουν ἀπόψε, με ἠρώτησε ποῦ κατῴκουν, λέγων, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ περὶ ὑποθέσεώς τινος, καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ἔλθῃ, ἵνα με ἐπισκεφθῇ.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ κώδων ἐσήμανε.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἤλθε τις, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἐδουάρδον ὅτι κύριός τις ἦτο κάτω, καὶ ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ. Οὗτός ἦτον ὁ κύριος Κάμπελ.

«Ἐχετε μίαν οἰκίαν πολλὴ εὐάρεστον, Ἐδουάρδε,» εἶπεν ὁ κύριός του, ἅμα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νέου.

«Μάλιστα, κύριε, κατοικοῦμεν ἀρκετὰ καλά.»

«Πῶς ἔχει ἡ μήτηρ σας;»

«Πολὺ καλά, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε.»

Μετὰ διακοπὴν ὀλίγων στιγμῶν, εἶπεν ὁ κύριος Κάμπελ· «Μέλλω νὰ κάμω μεταβολὰς τινας, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου, αἵτινες ἐσχάτως νύξῃσαν τόσον πο-

λὺ, ὥστε, ἐπειδὴ ἡ διεύθυνσίς των ἐγένετο πολὺ ἐπί-
πονος, πρέπει νὰ ἀναθέσω τινὰς ἐκ τῶν φροντίδων μου
εἰς ἄλλους νεωτέρους ὄμους. Ὁ κύριος Παῦλος, ὁ πα-
λαιὸς γυροπώλης μου, ἦτο μετ' ἐμοῦ ἐκ τῆς παιδι-
κῆς αὐτοῦ ἡλικίας, καὶ ἐδείχθη πάντοτε τίμιος καὶ
εὐλικρινὴς εἰς τὰ συμφέροντά μου. Καὶ σὺ ὡσαύτως
ἦσο μετ' ἐμοῦ ἐκ τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας, καὶ ἐδεί-
χθης πάντοτε τίμιος καὶ εὐλικρινὴς εἰς τὰ συμφέροντά
μου. Ἦδη προτείνω νὰ συμπαραλάβω σὲ καὶ τὸν κύ-
ριον Παῦλον μετ' ἐμοῦ εἰς τὰς ἐμπορικὰς μου ἐπιχει-
ρήσεις. Ἐχῶ ἤδη ὀμιλήσει μετ' αὐτοῦ, καὶ τώρα τὸ
ἀναφέρω καὶ εἰς σέ. Αὐτὸς δ' ἀναλάβῃ ὁλοσχερῶς
τὴν πώλησιν, καὶ σὺ, ἐὰν δέχῃσαι, τὸ βιομηχανικὸν
μέρος. Πῶς σοὶ φαίνεται ;»

«Ὀμιλεῖτε σπουδαίως, κύριε ;» Ὁ Ἐδουάρδος μό-
λις ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἤκουεν ὁρθῶς τὰ λε-
γόμενα.

«Σπουδαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Κάμπελ, δύνα-
σαι νὰ σκεφθῇς τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ μοι δώσῃς ἀπάν-
τησιν ὅσον τάχος.»

«Τοῦτο δὲν χρειάζεται σκέψους, κύριε,» ἦτον ἡ
ἐλευθέρα καὶ ἀπλὴ ἀπάντησις τοῦ Ἐδουάρδου· «ὅθεν
ἄνευ οὐδεμιᾶς περαιτέρω σκέψους καὶ ἄνευ δισταγ-
μοῦ, λέγω, ναί.»

«Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι ὡς πρὸς τοῦτο,» εἶπεν ὁ
κύριος Κάμπελ, «καὶ δὲν ἔχομεν νὰ κανονίσωμεν,
εἰμὴ τοὺς ὅρους τῆς ἐταιρείας. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας δ' ἂν
ἐτοιμάσω τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον δ' ἀπεριέχῃ τὰς
βάσεις αὐτῆς, καὶ τότε δ' ἀνέλθωμεν πάντες, ἵνα
συνεννοηθῶμεν καὶ συμφωνήσωμεν ἐντελῶς.»

«Ὅτε ὁ κύριος Κάμπελ ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ἐδουάρ-
δος ὑπῆγεν ἐπάνω ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του συνήν-
τησαν αὐτὸν μὲ ἐρωτηματικὰς λέξεις καὶ πρόσωπα
περιεργα.

«Τί ἤθελεν ὁ κύριος Κάμπελ ;» ἠρώτησαν μετ' εὐ-
λικρινοῦς ἐνδιαφέροντος. Ὁ Ἐδουάρδος ἔλαβε θῆσιν
παρὰ τὴν τράπεζαν, καὶ βλέπων πρὸς τὴν μητέρα του,
ἐνῶ ἡ ὄψις του ἔλαμπεν ὑπὸ χαρᾶς, τὴν ὁποίαν δὲν
ἠδύνατο νὰ περιστείλῃ, εἶπεν : «Ἐπειδὴ οὐδέποτε ἠθέ-
λετε φαντασθῇ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν καλὴν τύχην,
ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν θύραν μας, σὰς λέγω, ὅτι ὁ κύριος
Κάμπελ μοι ἐπρότεινε νὰ λάβω μέρος εἰς τὰς ἐμπο-
ρικὰς του ἐπιχειρήσεις, ἥτοι νὰ γείνω συνέταιρός του.»

«ὦ ! Ἐδουάρδε,» ἀνέκραξεν ἡ κυρία Στρόγκου,
ἐνῶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπεν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ
χαρὰν, «αὕτη εἶναι τῶντι καλὴ τύχη διὰ σέ. Ἀλλ'
ὅτι μὲ φαίνεται κάλλιστον πάντων εἶναι, ὅτι σὺ
εἰργάσθης τιμίως, καὶ ὑπομονητικῶς εἰς ταύτην τὴν
θῆσιν. Καὶ ὅτι τὸ καλὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ
σοὶ ἀφῆκεν, οὐδέποτε ἡμαυρώθη, καὶ ὅτι τὸ οικογε-
νειακὸν κληροδότημά μας εἶναι ὅσον λαμπρὸν σή-
μερον, ὅσον ἦτο ὅτε περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς σου.
Τοῦτο ἦτο πλουσιώτερον κληροδότημα τοῦ χρυσίου,
τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διασκορπισθῇ εἰς μίαν ἡμέραν,
ἐνῶ τοῦτο θέλει διαρκέσει διὰ παντός.»

* *

Διάφορος ταύτης σκηνὴ ὑπῆρχεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
κυρίας Ρεϊνόρου. Ἡ δυστυχὴς αὕτη μήτηρ ἐκάθησεν
παρὰ τὸ κομψὸν γραφεῖον της, ἔχουσα τὸ πρόσω-
πὸν της κεκαλυμμένον μὲ τὰς χεῖράς της, καὶ ἐπι-
στολὴν ἠνοιγμένην πλησίον της. Εἶχεν ἀρετὰ κλαύ-
σει, ἡ δὲ μεγάλη ταραχὴ τῶν αἰσθημάτων της εἶχεν
ἤδη ἐλαττωθῇ, καὶ τώρα ἤρξατο νὰ σκέπτηται σο-
βαρῶς, ἐπὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου ταύτης τῆς ἐπιστο-
λῆς καὶ προσεπάθει νὰ ἀποφασίσῃ ὅπως ὑπηγόρευεν
εἰς αὐτὴν τὸ καθῆκον. Βραδέως κινουσα τὰς χεῖρας
καὶ ἐγείρουσα ἑαυτὴν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν, καὶ ἀνέ-
γνωσε τὰς ὀλίγας γραμμὰς, τὰς ὁποίας ἐμπεριείχε,
τρίτην ἤδη φορὰν. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο χρονολογημένη
ἐκ τῆς νέας Ὁρλεάνης, καὶ συντόμως διελάμβανε τὰ
ἀκόλουθα·

« Ἀ γ α π η τ ῆ μ ῆ τ ε ρ ,

»Στείλῃ μου διακόσια τάλληρα ἀμέσως. Εἶμαι ἀ-
»σθενὴς καὶ ἄνευ φίλων, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανεέλθω εἰς
»τὴν οἰκίαν, μὴ διστάσης.

»Ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς σου

»ΚΑΡΟΛΟΣ.»

«Τῷ ἔστειλα τριακόσια τάλληρα πρὸ ἐνὸς μηνός,
ἐπιθυροῖσεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, ἐνῶ ἐκράτει τὴν ἐπιστο-
λὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἐκεῖ
ἀκόμη, ἐνῶ τὰ χρήματα ὅλα κατεξοδεύθησαν. Ἐὰν
τῷ στείλω καὶ ἄλλα, ταῦτα δ' ἐξοδευθῶσιν εἰς ἀσω-
τίας, ἢ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθη-
σαν ἤδη ὅλην τὴν περιουσίαν του.»

Ταύτην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ ἡ θυγά-
τηρ τῆς κυρίας Ρεϊνόρου εἰσῆλθε, κρατοῦσα ἐπιστολὴν
εἰς τὴν χεῖρά της «Ἐλαβὸν γράμμα ἀπὸ τὸν Κάρο-
λον, μῆτερ, εἶπεν αὕτη, καὶ θέλω νὰ ὀμιλήσω μετὰ
σοῦ περὶ τούτου.» Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νέας ἦσαν βεβρεγ-
μένοι, καὶ ἡ φυσιογνωμία της στενοχωρημένη καὶ τε-
ταραγμένη.

«Σὺ ἔχεις ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ Καρόλου, Ἀγνή ! Εἶ-
πεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως. Πότε
τὴν ἔλαβες ;»

«Σήμερον.»

«Τί θέλει ;»

«Χρήματα.»

«Καὶ παρὰ σοῦ ; εἶπεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου μετ' αὐ-
ξανούσης ἐκπλήξεως. «Πόσα χρειάζεται ;»

«Χίλια τάλληρα.»

«Χίλια τάλληρα, Ἀγνή !»

«Μάλιστα.»

«Διὰ ποῖαν αἰτίαν ;»

«Αὐτὸς ἐπιθυμᾷ νὰ φυλάξῃ τὴν ἐπιστολὴν μυστι-
κὴν ἀπὸ σέ, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἐφύλαξα ἤδη τὰ
μυστικά του πάρα πολὺν χρόνον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέ-
χρι τοῦδε τῷ ἔστειλα δέκα χιλιάδας τάλληρων.»

«Διατὶ, Ἀγνή !» Τὸ χράμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθει
εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἡλλοιώθη, καὶ
ἐκύτταξε τὴν θυγατέρα τῆς, μὲ ἀνοικτὸν στόμα, καὶ
συνεσταλμένῳ ὄφρῳ. «Δέκα χιλιάδας τάλληρων ! Ἐ-

πανέλαβε τὰς λέξεις μετὰ μεγάλου θουμασμοῦ. «Διατί τὸ ἐφύλαξες ἀπὸ ἐμὲ μυστικόν, παιδίον μου;»

«Μόνον διότι αὐτὸς τὸ ἐπεθύμει, ἐγνώριζον, ὅτι τοῦτο ἦτο κακόν.»

«Τὸ γινώριζει ὁ κύριος Χάρδης;»

«Ὅχι. Αὐτὸς συχνὰ μὲ ἠρώτα περὶ τῶν μεγάλων χρηματικῶν ποσοτήτων, τὰς ὁποίας ἐλάβανον, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐδίδον ἀληθινὴν ἀπάντησιν.»

«Δύναμαι νὰ ἴδω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου.

Ἡ Ἀγνή ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις τὴν ἤνοιξε, καὶ ἀνέγνωσε.

«Ἀ γ α π η τ ῆ ἄ δ ε λ φ ῆ.

»Πρέπει νὰ καταχρασθῶ ἀκόμη ἀπαξ τῆς γενναίας καλοσύνης σου. Στείλε μου χίλια τάλληρα ἀφεύκτως μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. Θὰ ἀναχωρήσω τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θέλω τὰ λάβει, μετὰ τινος ἐταιρίας ἐμπόρων εἰς Σάντε Φέ. Ἐχῶ ἓνα στενὸν φίλον εἰς τὴν ἐταιρίαν ταύτην γενναῖον καὶ εὐγενῆ, μετὰ τοῦ ὁποίου μέλλω νὰ συνεταιρισθῶ, ἅμα φθάσωμεν ἐκεῖ. Εἶναι σπανία εὐκαιρία καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσω, ὥς τοῦτο θέλει συμβῆ, ἐὰν δὲν λάβω παρὰ σοῦ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ τὴν ἐπιχείρησιν. Μὴ μοῦ τὰ ἀρνηθῇς τώρα, ἀγαπητὴ Ἀγνή! Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα. Νέα ζῶη ἀνοίγεται ἐμπροσθέν μου — νέα σχέδια — νέα ὑσφαίρα ἐνεργείας, εἶδον τὴν τρέλαν μου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἀνακτήσω πᾶν ὅ,τι ἔχασα. Ὑπῆρξας πάντοτε ἀγαπητὴ καὶ καλὴ ἀδελφὴ, καὶ ταχέως θὰ σοὶ ἀποδώσω ὅλας τὰς πρὸς ἐμὲ χάριτάς σου. Φύλαξέ το μυστικόν εἰς τὴν μητέρα, καὶ στείλε τὰ χρήματα ἀφεύκτως. »

»ΚΑΡΟΛΟΣ.»

Ἡ κυρία Ρεϊνόρου ἐστάθη ἐπὶ τινα χρόνον ἀφοῦ ἀνέγνωσε ταύτην τὴν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ἢ νὰ κινηθῇ, ἔπειτα κυττάξασα τὴν θυγατέρα της, εἶπε, «Πόσος καιρὸς εἶναι ἀφ' οὗτο ἔστειλας χρήματα πρὸς τὸν Κάρολον;»

«Τέσσαρες περίπου ἑβδομάδες;»

«Πόσα τῷ ἔστειλας λοιπόν.»

«Χίλια τάλληρα.»

«Δὲν δύναται νὰ ᾔναι πιθανὸν Ἀγνή!»

Ἡ κυρία Ρεϊνόρου ἐφαίνετο ἐκστατικὴ. Ἐγὼ τῷ ἔστειλα τριακόσια τάλληρα, πρὸ ἐνὸς μηνός, καὶ τώρα γράφει, ὅτι θέλει διακόσια ἀκόμη, λέγων, ὅτι εἶναι ἀσθενής, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.»

«ὦ! μήτηρ» ἀνέκραξεν ἡ Ἀγνή, ὡχρὰ, στενοχωρημένη καὶ ἐκστατικὴ ὡς ἡ μήτηρ της. «Τόσον ἄρᾳ γε διεφθάρη, ὥς πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τιμὴν;»

Ἡ κυρία Ρεϊνόρου οὐδόλως ἀπήντησεν, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ της ἐπεσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ κόλπου της, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τινα χρόνον ἐμβρόντητος.

«Τί μέλλει νὰ γείνῃ;» εἶπεν ἡ Ἀγνή, μετὰ μακρὰν σιωπῆν.

«Οὐδὲν, μέχρις οὗ συμβουλευθῶμεν τὸν κύριον Χάρδην,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ.

«Μὴ τῷ στείλῃτε πλέον χρήματα;» ἦτον ἡ ἀπάν-

τησις τοῦ κυρίου Χάρδη, ὅταν τὸ πρᾶγμα καθυπεβλήθη εἰς αὐτόν.

«Ἀλλὰ τί νὰ τὸν ἀπαντήσω;» ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ κυρία Ρεϊνόρου. «Γράφει εἰς ἐμὲ, ὅτι εἶναι ἀσθενής, καὶ ζητεῖ χρήματα ἵνα ἐπανέλθῃ ἐδῶ.»

«Καὶ αὐτὸς γράφει εἰς τὴν θυγατέρα σας, ὅτι μεταβαίνει εἰς Σάντα Φέ, εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης· τὸ πρᾶγμα εἶναι προφανές, ὅτι αὐτὸς δὲν ἀσθενεῖ. Δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ἐπιπόνησις ἵνα λάβῃ τὰ χρήματα διὰ κακοῦς σκοποῦς· ἐκὼν ἐκτελέσητε τὴν ἐπιθυμίαν του, θὰ χάσητε τὰ χρήματά σας καὶ αὐτόν θὰ βλάψῃτε. Γράψατε πρὸς αὐτόν καθαρώς, ὥς μήτηρ δύναται καὶ πρέπει νὰ γράφῃ πρὸς τὸν υἱόν της· εἰπέτε τον, ὅτι σεῖς ἀνεκαλύψατε τὸ διπλοῦν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἔπαιξε, καὶ ἐπιπλήξατε αὐτόν αὐστηρῶς, διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ διαγωγὴν. Ἐστὲ βεβαία, κυρία, ὅτι ὁ ἀποφασιστικὸς χαρακτήρ σας θέλει εἶσθαι ὠφελιμώτατος δι' αὐτόν, δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορήτε, οὐδὲ νὰ δεῖξητε ἀδυναμίαν, ἀλλ' ἀπεναντίας, ἄκραν ἀγανάκτησιν διὰ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν χαμέρπειάν του. Συγχωρήσατέ μοι, διότι ὁμιλῶ τόσον καθαρῶς.»

«Ὁ κύριος Χάρδης ἔχει δίκαιον,» εἶπεν ἡ Ἀγνή, μὲ τόνον σταθερόν. «Τὸ νὰ στείλῃς εἰς αὐτόν χρήματα εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ χύνη τις ὕδωρ εἰς κόσκινον. Ἐξώδευσε ὅλην τὴν περιουσίαν του ἀπερισκέπτως καὶ ἀκολάστως, καὶ ἤρξατο νὰ ἐξοδεύῃ καὶ τὴν ἰδικήν μας, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.»

«Τοῦτο εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης. Ἀκολουθήσατε λοιπὸν τὴν συμβουλήν μου, καὶ γράψατε πρὸς αὐτόν παντελεῖ ἄρνησιν μετ' ἐπιτιμῆσεως, ἢ σιωπήσατε ὅλως δι' αὐτόν. Ἀφήσατέ τον νὰ διατηρηθῇ μὲ τὰ ἰδικά του μέσα, καὶ ὡς κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς τιμιότητός του. Μὴ τῷ στείλῃτε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ζητεῖ, καὶ οἱ πλαστοὶ φίλοι καὶ αἱ κακαὶ συναναστροφαι θέλουν χωρισθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ὡς τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ παγωμένου δένδρου. Τοιαύτη ἐγκατάλειψις θέλει εἶσθαι εὐλογία. Θέλει τὸν ἀπομακρύνει κατὰ τινα τρόπον ἀπὸ ἑνα γοητευτικὸν κύκλον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ μίαν περιστρεφόμενην δίνην, εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁποίας εἶναι τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς. Ἐξ ἀνάγκης θέλει προσπαθήσει νὰ εὕρῃ χρήσιμόν τινα ἐργασίαν, καὶ εἰς τοῦτο κεῖται πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν.»

Κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ κυρίου Χάρδη, ἡ κυρία Ρεϊνόρου ἔγραψεν ἐπιτιμητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κάρολον, διὰ τῆς ὁποίας τῷ ἠρνεῖτο ἀποστολὴν χρημάτων. Ἀκολουθῶς ἡ κυρία Ρεϊνόρου μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας ἀνέμενε ἀπάντησιν εἰς ταύτην τὴν ἐπιστολὴν, μυριοὶ δ' ἀβέβαιοι φόβοι κατεῖχον τὴν φαντασίαν της. Ὁ υἱὸς της εὐρίσκειτο εἰς ξένην πόλιν, ἀνευ χρημάτων, ἀνευ φίλων, καὶ ἀνευ ἱκανότητος εἰς χρήσιμόν τι ἔργον. Πῶς λοιπὸν ἐμελλε νὰ διατηρήσῃ ἑαυτόν; Τί δὲ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἵνα κερδαίνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν; Δὲν ἠθελεν ἄρᾳ γε ἡ ἐγκατάλειψις αὐτὴ φέρει αὐτόν εἰς ἀπελπισίαν—εἰς τὸ ἔγκλημα; Φρίκη τις

εισέδυσεν εἰς τὴν μητρικὴν καρδίαν, ἐνῶ ἐσκέπτετο τοιοῦτοτρόπως περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς.

«Φοβοῦμαι,» εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς, ἐνῶ ἐκάθητο καὶ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ Καρόλου, ὅτι δὲν ἐπράξαμεν ὀρθῶς ἀκολουθήσασαι κατὰ γράμμα τὴν συμβουλὴν τοῦ κυρίου Χάρδη. Ἐάν ὁ ἀδελφός σου εὐρίσκηται ἄνευ χρημάτων, καὶ μεταξύ ξένων, τί ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ; Πῶς δύναται νὰ ζήσῃ; Τί θέλε γείνει, ἂν ἐπραττεν ἀπελπιστικὴν τινὰ πράξιν; Φρίττω, ὅταν τὸ συλλογίζομαι, ἡ ἰδέα αὕτη μὲ κατεῖχεν ὅλην τὴν νύκτα, δὲν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ οὐδὲ μίαν ὥραν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κώδων τῆς θύρας ἐσήμανεν, ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἠκραύζοντο σιωπηλαί, ἐνῶ ὁ ὑπὸ ὑπὲρ τῆς ἀπεκρίνετο, εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνέ τις κάτω. Δὲν ἤκουσαν τὴν θύραν κλειομένην, ἀφοῦ ἠνοιχθῇ, ἀλλὰ τὰ βήματα τοῦ ὑπὸ ὑπὲρ, ἐπανελθόντος, ἐδήλουν, ὅτι ἦτο ἀγγελιοφόρος τις κάτω ἀναμένων ἀπάντησιν. Οὗτος ἦλθε κρατῶν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ εἶπεν, ἐνῶ τὴν ἐνεχείριζεν εἰς τὴν κυρίαν Ῥεῖνόρου.

«Τηλεγράφημα, κυρία, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίζῃ, ἂν θὰ κάμντε ἀπάντησιν.»

Ἐπιθανάτιος ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ῥεῖνόρου, ἅμα ἔλαβε τὸ ἔγγραφο, καὶ τὸ ἤνοιξε μὲ χεῖρας τρεμούσας ὡς τὸ φύλλον. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα δὲ μετὰ φωνὴν ἀγωνίας, ἡ κυρία Ῥεῖνόρου ἔπεσεν εἰς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς, καὶ ἔχασε πάσας τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἐπειδὴ δὲ τὸ τηλεγράφημα ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖράς τῆς, ἡ Ἀγνή τὸ ἀνῆρπασε καὶ τὸ ἀνέγνωσεν ἐν ἄκαρπῃ. Ὁ ἀδελφός τῆς ἀπέθανεν. Μία σφαῖρα ἐτελειώσε τὴν πυρετώδη ζωὴν του, ἂν καὶ διὰ τίνων χειρῶν ἡ θανατηφόρος σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν του, τὸ τηλεγράφημα δὲν ἔλεγεν. Ἀλλ' ἡ λυπηρὰ ἀλήθεια ἔφθασε λίαν ταχέως—ἔπεσε διὰ τῆς ἑαυτοῦ βιαίας χειρός. Οὕτω τὸ κληροδόμημα τοῦ πατρὸς του ἐγένετο εἰς αὐτὸν κατάρτα ἀντὶ εὐλογίας. Ἐάν ἐλάμβανεν ὁμοῦ μὲ αὐτὸ καὶ ὀρθὰς ἀρχάς, νοῦν ἐπιμελῶς ἀνεπτυγμένον, καὶ ἔξεις φιλεργίας, ὁ πλοῦτός του ἠδύνατο νὰ γείνῃ μέσον τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐτυχίας καὶ χρησιμότητος εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ τὰ χρήματα ἄνευ τούτων ἦσαν εἰς αὐτὸν, ὡς εἶναι καὶ εἰς πάντα ἄλλον, δύναμις τις πρὸς τὸ κακὸν ἀντὶ τοῦ καλοῦ.

Εἶναι ἄρα γε ζήτημα, ποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων κληροδοτημάτων ἦτο τὸ καλλίτερον; Εἶναι ζήτημα, ὡς πρὸς τὸν νοῦν τοῦ νέου ἐκείνου, ὅστις ἔχει τὸν κόσμον ὅλον ἐνώπιόν του, βραχίονας ἰσχυροῦς, νοημοσύνην καὶ φιλοτιμίαν, ὅτι θέλει εἰσέλθῃ εἰς ὑψηλὰς θέσεις, εἶναι ζήτημα ὡς πρὸς τὸν νοῦν τοῦ πατρὸς, ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του, ὅτι θέλει προθυμοποιηθῇ νὰ προμηθεύσῃ εἰς αὐτὰ τὸ ὑψιστὸν ἀγαθόν; Οὐχὶ βεβαίως!

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΚΥΠΡῳ

Οἱ χαρακτῆρες τῶν γυναικῶν τῆς Νικολίας εἰσὶ κανονικοὶ καὶ ἀξιοπρέπειαν ἐμφαίνουσι, δεικνύοντες τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο τὸ ἰδιάζον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν ἐν τοῖς

ἔργοις τῶν Ἑλλήνων ἀριστοτεχνῶν. Κατέχουσιν αὐτὰ τὸ πολύτιμον μουσικὸν νὰ δίδωσι μελανὸν χρωματισμὸν εἰς τὰς λευκοτάτας τρίχας, βάφουσι δὲ καὶ τὰς ὀφρὺς διὰ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Τὰ λαμπρότερα χρώματα ἔχουσι τὰ φορέματα αὐτῶν. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐσθὴς εἶναι πάντοτε ἐξ ἐρυθροῦ ἢ πρασίνου μεταξωτοῦ ὑφάσματος χρυσῷ κεντημένη, ἐρυθρὰς περισκελίδας καὶ κίτρινα ὑποδήματα, μὲ ἐμβάδας ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἤρτηνται ἀπειρα χρυσᾶ νομίσματα, ἀλύσεις καὶ ἄλλα κοσμήματα.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ

Αἰσώπειος μῦθος.

Σ' ἓνα δάσος μακρυνὸν,
ἔαπλωμένος ἐκοιμάτο
—πάνω 'ς τὸ χορταρικόν,
ἓνας λέων κ' ἐβρυχάτο.

Ἐἶχε ῥώθυνας μεγάλους
καὶ οὐδὲνα ἐφοβέτο.
Ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
δυνατὸς ἐκείνος ἦτο.

Εἰς τὸν ὕπνον τοῦ δ' ἐπάνω
βγαίνει ἓνας πο ν τ ι κ ὁ ς.
—«Τώρα γ' ὡς τί νὰ τοῦ κάνω
εἶμαι καταμοναχός.»

Οὕτω εἶπεν ὁ κύρ μ υ ς
κ' εἰς τοὺς ῥώθυνας ἐμβαίνει
τοῦ κύρ λέοντος εὐθὺς
καὶ ὡς μίαν ὥραν μένει.

Ἀλλὰ ἔξαφνα πηδᾷ
καὶ σηκώνεται ὀλέων,
καὶ ἀρχίζει νὰ μαδᾷ
τὸ ποντήκι! πάει πλέον.

Τὸ πιάσε λυποθυμῶ
καὶ τοῦ ζήτησε τὴ χάρι
νὰ τοῦ δώσῃ λουθερίᾳ.
Ἀλλ' ὁ λέων μὲ καμάρι

Τὼςλεπε κ' ἐχαίρετο
καὶ δι' αὐτὸ ἐπαίρετο.

Ὁ δὲ ποντήκις σκεφθεὶς
—«Νὰ σοῦ πῶ κύρ λέων λέγει,
»ἂν ποτ' ἐλευθερωθεῖς...
—καὶ ἀρχήνισε νὰ κλαίγῃ—

»Θὰ σὲ σώσω—ἐάν τύχῃ
»κ' ὑποπέσῃς εἰς παγίδα.
»εἶνε δὲ κοινὴ ἡ τύχη
»καὶ 'ς τὸ μέλλον ἔχ' ἐλπίδα».

Ὁ δὲ λέων μὰς καγχάσας
τὸν ἀφήνει τὸν καυμένον.
Ἐκεῖνος δὲ τὸν δρόμον πιάσας
τότ' ἀρχίζει ἀνασαίνων.

Ἐκτοτε καιρὸς παρήλθε
καὶ ὁ λέων συνελήφθη
εἰς τι δένδρον δὲ ἀπήχθη
καὶ ἐδέθη* ὅτε ἦλθε

ἐν καιρῷ νυκτὸς ποντήκι
ἀναβάν δὲ στὸ δένδρῳ
ἤρχισεν τὸ τσάκα τοῖκι
καὶ τοῦ κόπτει τὸ σχοινί,

καὶ τοῦ λέγει: «Ἄν σὺ λέων
»ἔχῃς δύναμι μεγάλην*
»ἐγὼ ἔχω περιπλέον
»καὶ σοῦ σώζω τὸ κεφάλι».

Ἐκαστος λατὸν νοεῖ
τί ὁ μῦθος μὰς δηλοῖ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Ι. ΒΕΣΣΗΣ.

ΒΙΒΛΙΑ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΓΑΓΓΕΛΙΩΝ, πρωτότυπον κείμενον. Τόμος Α'. Εὐαγγέλια κατὰ Ματθαῖον καὶ κατὰ Μάρκον. Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς Βιβλιοπώλαις καὶ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναϊδός—Δραχ. 5.

ΚΥΡΙΑΚΗ, ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ἐπὶ τῆς υγείας καὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν ὑπὸ Καρόλου Χίλλ, μετὰ εἰσαγωγῆς ὑπὸ W. E. Γλάδστονως.—Μετάφρασις ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.—Ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἀθηναϊδός.—Λεπτ. 50. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας πλέον τῶν 10 ἀντιτύπων ἀνά λεπτ. 30.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀθηναϊδός παρακαλεῖ τοὺς μεταβάλλοντας κατοικίαν νὰ εἰδοποιῶσιν αὐτὴν πρὸς τακτικὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.